Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 60 (516) * miercuri 25 iulie 1956 * 4 pag. 15 bani

La Mihăilești, ca și in alte colțuri ale țării, treierișul e în toi.

Dar, dacă vă uitați bine pe fotografie, printre cei de la arie se află și muncitori foarte, foarte tineri. Nu trebuie să vă mai spun că aceștia sînt pionierii din comună care au venit să dea o mînă de ajutor.

Sînt destule lucruri de făcut. De aceea, ajutorul e bine venit... Și, chiar dacă nu v-am fi spus noi aceasta, tot ați fi ghicit, privind fețele vesele ale muncitorilor de la arie.

La arie

Spic cu spic, patriei snop

Atențiune! Astăzi transmit cea de-a II-a emisiune de pe arie. Am poposit cu microfonul prin cîteva locuri din țară și acum, dragi ascultători, dăm legătura cu comuna Lipov, raionul Segarcea.

Ne aflăm pe tarlalele întovărășirilor „Drum nou" și „Tot înainte". Peste tot locul se văd pionierii taberei de curte din comună, răspîndiți ca florile de mac prin lanul auriu de grîu. În urma secerătoarelor ei adună spic cu spic. Numai în două zile ei au strîns 150 de kg de boabe. Să-i fi văzut pe pionierii Ognea Gheorghița, Văduva Marin, președintele unității, și Popescu Maria cît erau de harnici! Au și ieșit fruntași la strînsul spicelor...

Dar să nu mă opresc aici. Pornesc mai departe, spre tabăra de curte din orașul Dej. Cînd mă văzură, pionierii pricepură îndată ce doresc. Mi-au povestit, ba pînă la urmă m-au invitat și la o repetiție a cercului „artiștilor amatori" Pricepeți, desigur, dragi ascultători, despre ce-i vorba, nu? Ei pregătesc festivalul artistic pe care-l vor da la arie, cînd vor merge la G.A.C. de la Viile Dejului — unde vor sta două zile și vor ajuta colectiviștilor la secerișul ovăzului.

Ultima știre pe care vreau să v-o dau acum este următoarea: În comuna Vaida Rece din raionul Făgăraș, l-am găsit, în marginea satului, pe Luca Zevedei. Se grăbea să ajungă mai repede acasă. În drum îmi povesti că merge să-și ajute părinții la strînsul recoltei. Vrea ca părinții lui să termine mai repede secerișul și treierișul și să fie primii la predarea cotelor... Stînd de vorbă cu Luca, mă pomenii cu încă vreo cîțiva pionieri. „Mîine mergem la strînsul spicelor cu tabăra, fraților, nu uitați" — le spuse el. Mi am luat rămas bun, le-am urat succes pentru a doua zi și am pornit mai departe.

Ne vom mai întîlni, dragi ascultători, în alte numere. Pînă atunci vă doresc spor la strînsul spicelor și să vă petreceți frumos timpul! Pe curînd!

RADIO SPIC

„Cetățuia" din cartierul Frumoasa

Zilele trecute, tabăra de curte de la Școala medie „Mihail Sadoveanu" din Iași, a făcut o excursie la mănăstirea Cetățuia, din cartierul Frumoasa, situat la marginea orașului.

Pionierii din cercul de istorie au cules, cu acest prilej, cîteva legende legate de istoria acestor locuri.

Iată ce ne scrie unul dintre membrii cercului:

„Acum 200 și mai bine de ani, cartierul Frumoasa era înconjurat de ziduri, întocmai ca o cetate. În mijlocul acestor îngrădituri se ridica semeață o biserică. Cu timpul, atrași de frumusețea acestor locuri, au început să vină pe aci călători europeni: negustori genovezi, venețieni, negustori din îndepărtata Anglie, din țările nordice, polonezi etc.

Și, ori de cîte ori soseau în cetatea de scaun a Ieșilor, neapărat veneau să petreacă măcar cîteva ore în mijlocul acestei naturi sălbatice, dar deosebit de pitorești. Aci veneau de se plimbau uneori și domnitorii.

Așa se face că, zi de zi, vestea despre frumusețea acestor locuri din marginea Iașului mergea tot mai departe, dincolo de hotarele țării. Ba, odată cu negustorii orientali, pătrunse și pînă în împărăția șahului persan și în îndepărtatele Indii. Treptat, treptat, numele vechi al cartierului a dispărut, fiind înlocuit tot mai mult cu numele Frumoasa, nume ce îl păstrează și azi.

...Dar, de foarte multe ori, pitorescul acestor locuri era întunecat de vaietele celor schingiuiți sau de trupurile celor atîrnați în spînzurători. Căci aici, în marginea cartierului Frumoasa, era locul de execuție al celor condamnați la moarte de către domnitor.

Această îndeletnicire înfiorătoare de a atîrna oamenii în furci sau în lațul spînzurătorii, era îndeplinită cu deosebită cruzime de un călău. Unul dintre cei mai nemiloși și cruzi a fost gîdele Manta-Roșie. De fapt, pe gîde nu-l chema Manta-Roșie; i se spunea așa deoarece, spre deosebire de ceilalți, el umbla îmbrăcat într-o manta roșie pe care o purta ori de cîte ori mergea la locul de execuție. Călăul își avea locuința în afara cartierului Frumoasa, alcătuind împreună cu alte cîteva locuințe de temnicieri, o mică așezare. Acestei așezări oamenii din acea vreme, i-au zis „cartierul lui Manta-Roșie".

După cîte se cunosc astăzi, călăul Manta-Roșie a trăit cel mai mult dintre toți ceilalți. Și, poate tocmai de aceea numele lui a reușit să se păstreze peste 100 de ani. (Chiar și astăzi cartierului i se mai spune Manta-Roșie).

Se zice că domnitorul, la moartea lui Manta-Roșie, a trebuit să caute mult și bine un alt călău. Nu se mai găsea nimeni în stare să îndeplinească meseria de călău cu atîta cruzime cum a îndeplinit-o Manta-Roșie. Doar după cîteva săptămîni, un criminal pe nume Gheorghe Buzatu, înfiorător la înfățișare, vrînd să scape de închisoare, a consimțit să se facă călău. După puțină vreme însă, dat fiind că în țară pătrundeau tot mai mult ideile progresiste din apus, domnitorul Duca a fost nevoit să suspende legea de condamnare la moarte prin spînzurătoare. Așa că, Gheorghe Buzatu a fost ultimul călău. Și nemaiavînd ce face, s-a călugărit".

Virgil LEAHU
Școala medie „Mihail Sadoveanu"-Iași

(N. R. Clubul Tinerilor Turiști așteaptă să publice și alte însemnări ale membrilor săi).

Aurel Storin

La munte

În față s-a ivit, netulburat,
un munte uriaș și cocoșat,
de parcă-aici, între pămînt și cer,
a-ncremenit, demult, un dromader
pe care, tot demult, au năvălit
pădurile — și l-au acoperit...

Acum e mîndru și frumos nespus,
și îl privim uimiți, de jos în sus.

Dar poate-o să ne pară mai frumos
atunci cînd l-om privi de sus în jos.

La mare

Cu aripile pe zare
și ducînd în cioc un astru,
cerul zboară peste mare
ca un pescăruș albastru.

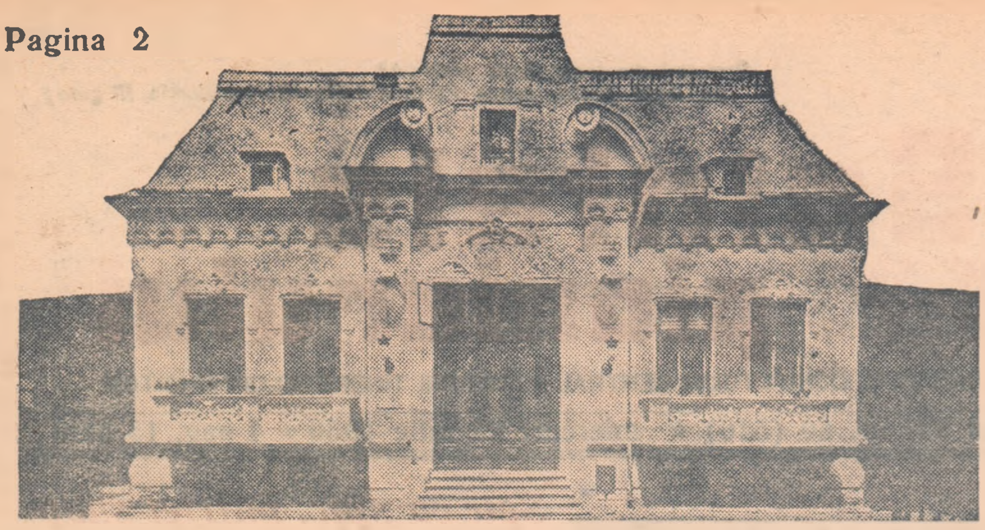
Valurile se ridică,
sorb din soare raze vii,
și frigîndu-și limba, strigă
ca și cum s-ar opări.

Nopțile, cînd i se sapă
aurii cărări pe chip,
cu papucii ei de apă
marea calcă pe nisip.

Plaja doarme lin, sub lună,
(vis de pictori și poeți...)
Iar în tabără se sună
stingerea, ca-n alte dăți.

Mîine dimineață iară
marea ne-o chema, zglobiu...
Și la vară, și la vară,
tot la mare vreau să viu!

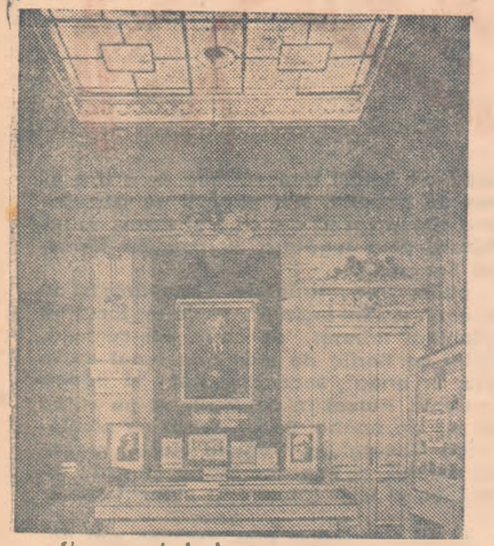
Casa-muzeu a prof. dr. Gh. Marinescu

Pe o stradă liniştită din Capitală, după frunzişul des al unor copaci bătrîni, se găseşte casa-muzeu a prof. dr. Gheorghe Marinescu. Este casa în care a trăit acest mare savant al patriei noastre, pînă în ultima zi a vieţii sale.

Muzeul acesta, spre deosebire poate de altele, este destul de mic. Şi totuşi, în cele două încăperi ale lui, afli atît de multe lucruri despre viaţa şi activitatea profesorului Marinescu, încît, ca să le poţi aşterne toate pe hîrtie, ţi-ar trebui pagini întregi de ziar.

Şi iată firul vieţii marelui savant, aşa cum ţi-l deapănă documentele muzeului.

Anii copilăriei şi-i petrece la Trîgovişte, alături de mamă şi bunici, într-o casă modestă, dintr-o mahala a oraşului. (Gheorghe Marinescu rămăsese de mic orfan de tată). Şcoala o urmează la seminarul din Tîrgovişte. Terminînd seminarul, se înscrie la facultatea de medicină. Are ca

Un aspect de la casa-muzeu

profesori savanţi cu renume mondial, ca Victor Babeş şi N. Kalinderu. Ajutat şi susţinut de Babeş, care îşi dăduse seama de valoarea acestui tînăr absolvent al facultăţii de medicină, obţine o bursă ca să studieze în străinătate. In anii aceştia, Marinescu capătă faimă de mare neurolog.

Cercetător neobosit al celulei nervoase şi al bolilor ei, Marinescu descoperă lucruri deosebit de importante pentru medicină. In acest timp, i se oferă posturi strălucite în străinătate. Dar profesorul Marinescu le refuză şi se întoarce în ţară.

Instruind noi generaţii de medici, de neurologi, la facultatea de medicină din Bucureşti unde era profesor, Marinescu continuă în acelaşi timp cercetările sale. Publică peste o mie de lucrări ştiinţifice care au devenit un bun universal al neurologiei. De altfel, profesorul Marinescu era şi membru a 7 academii străine şi a 26 societăţi ştiinţifice.

Cam acesta ar fi în puţine cuvinte, drumul parcurs de profesorul Marinescu, aşa cum îl afli în documentele expuse. Şi acum cîteva amănunte despre casa-muzeu.

Un aparat de filmat vechi, construit în Franţa, se află într-un colţ. Acest aparat este primul adus în ţara noastră şi a fost folosit de prof. Marinescu pentru studii ştiinţifice.

In alt colţ, pe o măsuţă joasă, un registru gros. E condica de prezenţă a spitalului Pantelimon, unde prof. Marinescu a lucrat 20 de ani. Cu o punctualitate extraordinară, profesorul semna condica în fiecare zi. La 14 mai 1938, este ultima iscălitură. A doua zi, la 15 mai, profesorul Marinescu a încetat din viaţă.

N-a lipsit niciodată, deşi drumul pînă la clinica de la Pantelimon era cît se poate de prost. In fiecare zi, pe şoseaua desfundată, plină de hîrtoape, trecea trăsura ce-l ducea pe profesor în mijlocul bolnavilor pe care-i îngrijea cu mult devotament.

In camera de lucru este o vitrină. Sînt expuse acolo daruri primite din partea unor universităţi din străinătate. Este o statuetă incaşă, o păpuşă indiană şi multe alte obiecte de artă. Alături de vitrină, pe perete, atîrnă un portret al compozitorului George Enescu. O dedicaţie scrisă cu litere mari arată că între aceşti doi mari creatori a existat o prietenie strînsă.

Cînd ai terminat de vizitat muzeul, pleci de acolo cu sufletul plin de un sentiment de mîndrie şi admiraţie pentru acest mare savant. Profesorul Marinescu a iubit cu adevărat oamenii, poporul său şi a lăsat patriei un tezaur de ştiinţă preţuit şi cunoscut în întreaga lume.

Mia IONESCU

Cum să organizăm o mică orchestră în tabără

Ne aflăm în tabără, la munte, la mare, sau în curtea şcolii. Desfăşurăm o interesantă activitate. In cercuri ştiinţifice sau artistice ne îmbogăţim cunoştinţele. In această activitate, muzica ocupă şi ea un loc foarte important; să vedem deci cum putem organiza o mică orchestră. Să presupunem că avem în tabăra noastră pionieri care cîntă la diverse instrumente ca: muzicuţă, fluier, vioară, acordeon, mandolină, trompetă, tobă etc. Ştim că orice piesă muzicală este formată din două elemente principale: melodia şi armonia, adică acompaniamentul. De aceea, vom împărţi instrumentele ce le avem în două grupe. In prima grupă, instrumentele care cîntă melodia: fluierele (dacă avem mai multe), vioara, trompetele, iar în grupa a doua instrumentele care cîntă acompaniamentul: acordeon, muzicuţă, mandolină, tobe. Dacă avem mai multe muzicuţe sau două-trei mandoline, vom pune, de exemplu, două muzicuţe şi o mandolină în grupa care cîntă melodia, iar celelalte în grupa a doua. De asemeni, dacă avem mai multe trompete, viori şi fluiere, o parte vor cînta melodia, iar celelalte terţa melodiei. O dată formată această mică orchestră, trebuie să începem repetiţiile. Pentru aceasta vom alege în primul rînd un dirijor. Acesta va grupa instrumentele după cum aţi văzut mai sus şi va avea grupa întîi în stînga lui, iar cea de a doua în dreapta, cele două grupe unindu-se în mijloc, în faţa lui. Repetiţiile se vor face cu mare atenţie şi răbdare, pînă cînd fiecare grupă va cunoaşte foarte bine partea ei. Repertoriul acestei orchestre poate fi format din cîntecele şi jocurile populare pe care corul taberei şi echipele de jocuri le cunosc. In felul acesta orchestra va putea cînta cu corul împreună şi va acompania echipa de jocuri. In afară de aceasta, orchestra poate învăţa cîntece şi marşuri, potpuriuri de muzică populară romînească sau sovietică, cîntece ale altor popoare, valsuri, cîntece din operete etc. In felul acesta, putem organiza o mică orchestră cu un repertoriu destul de variat, care să aibă un rol important la manifestările artistice ale taberei.

Vasile TIMIŞ
— compozitor —

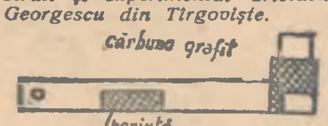
Poveste fără cuvinte

(Din gazeta pionierilor vietnamezi)

Construcţia unui electromotor

Iată, dragi prieteni, un electromotor simplu, pe care l-a construit şi experimentat Cristache Georgescu din Tîrgovişte.

1

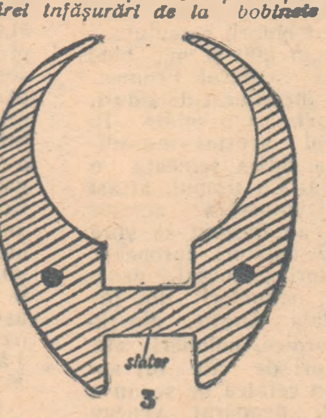
Pentru construcţia acestui motor vă trebuie următoarele materiale: un rotor cu 3 braţe în formă de T, format din 10 bucăţi de tablă de fier moale de 1 mm, un stator confecţionat de a-

2

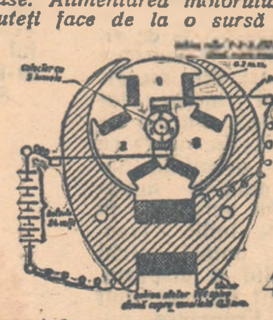
semeni din tablă moale de 1 mm, un colector cu 3 lamele (cîtiea cîte braţe are rotorul).

Cu astea toate puteţi începe lucrul. Luaţi rotorul şi, pe fiecare braţ, bobinaţi 250 spire de sîrmă de 0,3 şi puneţi în total pe stator 750 spire. Inceputul fiecărei înfăşurări de la bobinele

3

rotorului legaţi-l de sfîrşitul celeilalte la fiecare placă a colectorului. Aveţi grijă ca plăcile colectorului să fie izolate între ele şi de axa rotorului pe care sînt puse. Alimentarea motorului o puteţi face de la o sursă de

4

curent de 24 volţi (şase baterii de buzunar). Dacă lucraţi cu atenţie, astfel ca sîrma să fie bobinată spiră lîngă spiră, puterea acestui motoraş va fi de 1: 30 cai putere.

In desen: 1. periuţele, 2. rotorul, 3. statorul şi 4. ansamblul.

A VI-A EDIŢIE A CUPEI „Scînteii pionierului"

Primul concurs

Pe malul „gîrlei", nu departe de locul unde Argeşul se împreună cu Dîmboviţa, locuiesc şi fraţii Gudrescu. Lucian a împlinit 11 ani, iar fratele lui, Ioan, are 13. De multe ori şi-au petrecut ei ziua la gîrlă, aruncîndu-se în apele furioase ale Argeşului. Dar niciodată pînă acum n-au luat parte la un concurs de înot. Deunăzi, în tabăra de la Şcoala medie mixtă nr. 2-Militari, a venit vorba de „Cupa Scînteii pionierului".

— Hai să participăm şi noi, propuse Lucian.

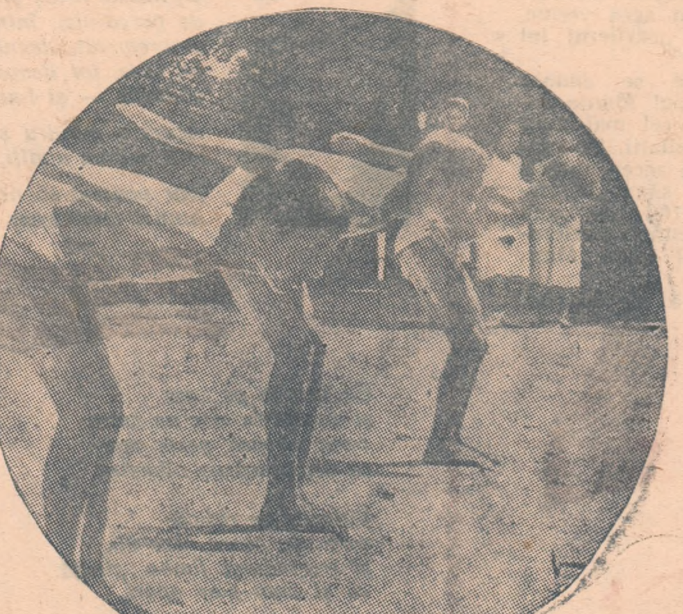
— Hai! Doar n-om înota noi cel mai rău! zise şi Ioan.

Din ziua aceea, fraţii Gudrescu petrec mult timp la gîrlă. Lucian, deşi e mai mic decît fratele lui, încearcă să-l întreacă. Impreună caută să-şi perfecţioneze stilul, să înoate cît mai bine şi cît mai frumos.

Dacă cei doi salcîmi care le folosesc „concurenţilor" ca punct de plecare şi de sosire ar putea vorbi, v-ar povesti lucruri interesante despre felul cum se pregătesc fraţii Gudrescu pentru primul lor concurs.

Tot pentru „Cupa Scînteii pionierului" se mai pregătesc încă 10 pionieri buni înotători, din tabăra lor.

Ileana ROSCA

← Pe locuri... fiţi gata...

Din experiența pionierilor sovietici

Scrisoarea lui Vitea

Iată ce poveste s-a întîmplat cu Vitea T., anul trecut în tabără. Nici n-a ajuns bine băiatul în tabără, că mama lui a și primit de la el o scrisoare. „Aici totul e rău — scria Vitea. Mamă, să mă iei cît mai repede acasă.“ Insă, în curînd, a sosit a doua scrisoare de la Vitea, în care scria cu totul altceva: „Să nu vii după mine, în tabără totul merge bine. Băieții sînt foarte prietenoși.“ Vitea se grăbea atît de tare scriind, încît nici măcar scrisoarea n-a terminat-o: „Am să completez cu altă ocazie, acuma n-am timp; fug să repar barca, ne pregătim pentru excursie.“ Cum vine asta? — vor întreba copiii. Una și aceeași tabără o dată e rea, altă dată e bună! Foarte simplu. La început, Vitea nu-și găsea o ocupație Se plictisea. Dar, cînd s-a aflat în tabără că el e un meșter bun, i-au trasat sarcina să conducă reparațiile bărcilor. Vitea s-a ocupat cu o muncă interesantă și a uitat de plictiseală. Așa s-a terminat povestea lui Vitea. S-a întors din tabără vesel, bronzat, cu multe amintiri. Dar se întîmplă și altfel. Cîteodată băieții se întorc acasă, dar, cînd să povestească n-au ce! Cine-i vinovat de asta?

Dacă ne gîndim bine, o să ajungem la concluzia că ei singuri sînt vinovați. Unii, sosind în tabără, se consideră ca musafiri și așteaptă să vină cineva să-i distreze. Ba fac încă și mofturi, spunînd că nimic nu-i interesant și atrăgător. Azi așa, mîine așa, zilele trec.

Acești copii uită se vede că organizația de pionieri este o organizație a copiilor cu inițiativă și multă dragoste de muncă.

Cînd, dacă nu vara, în tabără, poți să inventezi un lucru interesant și atractiv? Unde, dacă nu în tabără, se poate visa despre viitor, discuta despre prietenie lîngă focul de tabără, în poiana din pădure. Sau să mergi în excursie, să petreci noaptea la pescuit, să organizezi un carnaval în pădure. Oare nu e interesant să construiești singur o hidrocentrală proprie, să deschizi un parc zoologic al taberei, un oficiu poștal propriu, un serviciu meteorologic, așa cum fac în fiecare an pionierii din tabăra Moshlebtorg? Dacă s-ar organiza o olărie proprie și copiii ar face singuri vase de lut, cum fac pionierii din Uralmaș? La pionierii taberei „Mașinostroitel“ din R.S.S.A. Udmurtă, a fost organizată o echipă de pompieri.

Multe lucruri frumoase și folositoare se pot iniția în tabără. Cine poate să facă toate aceste lucruri? Desigur că pionierii. De organizat, trebuie să-i organizeze activiștii: colectivul de conducere al taberei, colectivul de conducere al detașamentului, instructorii grupelor. Activiștii nu trebuie să fie dădacele pionierilor, ci îndrumătorii lor. Nu ei trebuie să născocească totul pentru copii, ci să știe să însuflețească întreaga tabără în urma propunerilor interesante primite de la pionieri.

Asemenea propuneri vor fi multe. Doar copiii au venit din diferite unități și fiecare a adus cu el inițiative interesante pe care dorește să le vadă realizate în tabără.

Ce inițiatori buni se vor întoarce apoi în unități dacă ei au fost adevărați stăpîni ai taberei lor, dacă au învățat să fie activi, dacă au născocit și dacă au pus singuri în practică activități interesante.

(Din „Pionierskaia Pravda“)

După cinci săptămîni

Viermii de mătase pe care i-au crescut pionierii din comuna Curcani în acest an au o poveste lungă. Și nu mă îndoiesc de acest lucru mai cu seamă acum, după ce am aflat și eu parte din ea. Virginia Speriatu avea dreptate cînd spunea: „A fost ușor doar pînă au ieșit din ouă.“ Și, într-adevăr, odată cu apariția „virgulelor mișcătoare“ au început și grijile. Unde să locuiască? Le trebuia o cameră uscată și încăpătoare. Și, cum aceste ființe nu aveau un „spațiu locativ“, copiii au fost nevoiți să rezolve singuri această problemă.

— La început le ajunge un colț din camera pionierilor, a spus cineva. Chiar în ziua aceea, viermișorii, așezați pe hîrtii albe, mate, au fost transportați în noua locuință.

Pionierii împărțiți pe detașamente, sub supravegherea tovarășilor profesori au început să-i îngrijească: să le dea de mîncare și să le facă curățenie.

Timpul trecea. Duzii se ușurau de frunze, iar virgulele mici și negre creșteau, schimbîndu-și culoarea. Dar zilele aduceau cu ele mereu alte griji. Vremea era schimbătoare — ba era soare, ba ploua. Frunzele ude îmbolnăveau viermii. Trebuiau șterse, uscate, iar asta nu-i o treabă prea plăcută. Dintre crescători însă s-au ivit cîțiva „meteorologi“, care au început să prevadă vremea, să recunoască norii de ploaie și chiar alte semne care prevesteau schimbarea timpului.

— La frunze, băieți! Se lasă funinginea, se apropie ploaia! striga prin curte Glăvan Ilie cît îl ținea gura.

In asemenea împrejurări toată ceata tăbăra pe duzi.

Locatarii camerei pionierilor erau lacomi, mîncau mult și creșteau repede. Vechea locuință s-a dovedit a fi neîncăpătoare. „Mutatul“ a avut loc chiar în ultima zi de examen. Au primit o locuință nouă, compusă din două clase mari. Cu cît creșteau, erau din ce în ce mai flămînzi, iar așternutul lor de hîrtie perforată trebuia schimbat la 2-3 zile. Se apropia timpul cînd trebuiau să intre în căsuțele lor. Intr-o zi, Vodă Maria s-a întors speriată spre cei din detașamentul ei.

— Uitați-vă! Aștia au murit!

— Și eu am găsit cîțiva morți, zise Matei Nicolaie. Am auzit că mor și pe la oamenii din comună.

Peste o clipă toată școala a aflat de această nenorocire.

— Dacă dă boala în ei, îi pierdem pe toți, se plîngeau unii.

Dar alții, mai curajoși, au făcut propuneri prețioase:

— Să ungem hîrtiile cu pelin.

— Să pisăm sulfamidă și să suflăm pe ei praful.

Așa au făcut. Au descoperit apoi și cauza din care muriseră viermii. Frunzele erau mânate din pricina ploilor dese și a căldurilor prea mari.

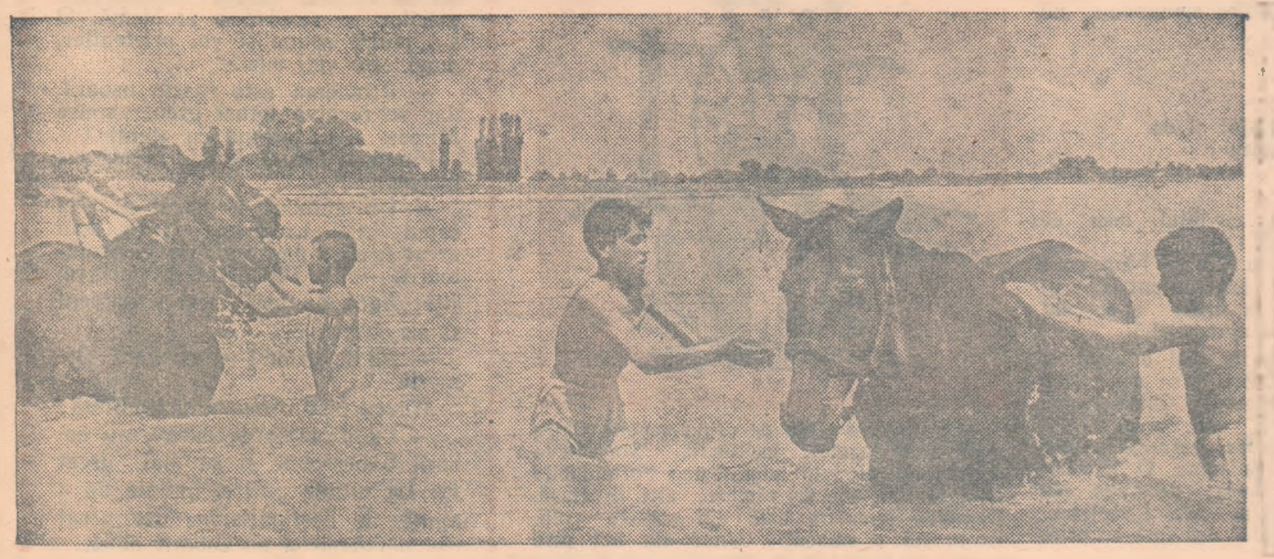
Vestea că la școală nu mai mor viermii s-a răspîndit repede prin comună.

Am uitat să vă vorbesc însă despre obiceiurile unora din Curcani. Ei nu dădeau voie nimănui să intre în camera unde creșteau viermii de mătase, să nu-i deoache cineva. Așa gîndea și mătușa Ioana. Aflînd însă că la școală „nu mai mor“, a venit să se convingă. Cînd a văzut zeci de perechi de ochi care, cu toate că admirau, nu deocheau, a uitat și ea de deochi. A deschis ușa „camerei misterioase“ unde își creștea viermii de mătase, pentru toți curioșii.

Curînd cei de la școală au culese roadele muncii. Roadele lor au fost bogate. Din 10 gr. ouă au obținut 24.400 kg gogoși de mătase de cea mai bună calitate

Irina RADULIAN

La scăldat...

...în Argeș

De ce nu vin pionierii în tabără?

Tabăra s-a deschis către începutul lunii.

Au fost atunci mai mult de 60 de pionieri. Dar, din păcate, festivitatea, desfășurată într-o clasă mai mare, a constat în anunțarea zilelor de tabără și citirea planului de muncă. Atît. Program artistic, jocuri pionierești, cîntece — nimic.

Cei care veneau pentru prima oară în tabără s-au gîndit că poate așa trebuie să fie în prima zi. „Veteranii“ însă au rămas mirați cînd li s-a spus că pot pleca acasă. Dar și-au zis: „Clasa e prea mică și nu-i loc pentru program. De mîine încolo însă...“.

A doua zi, cînd soarele nici nu apucase să se înalțe bine pe cer, glasurile copiilor ce se îndreptau spre tabără se făceau auzite pe toate ulițele:

— Rozalia!

— Cornel! Veniți la tabără!

Și curtea școlii se umplea de veselie, de copii cărora adierile vîntului le fluturau cravatele pionierești.

Toate acestea le-am aflat de la un activist al Comitetului raional U.T.M. Salonta care fusese în ziua deschiderii taberei de curte prin comuna Tinca.

Dornic de a cunoaște și eu tabăra aceasta, mi-am zis: ia să merg pe la entuziaștii din Tinca, să văd cum își desfășoară activitatea.

Zis și făcut. După cîteva ore, ajung la școală. Aci însă liniște, pustiu.

„Unde-or fi pionierii?“ mă minunez eu. Poate că au plecat în vreo excursie. Cum stăteam și mă gîndeam ce-i de făcut, mă pomenesc lovit de niște dude. Mi-arunc ochii în pomul de lîngă mine și sus, pe ultima creangă, văd doi copii, prea mici pentru a fi pionieri.

De la ei am aflat, la început, cîte ceva despre activitatea taberei, iar mai tîrziu și despre președinta unității, pe care noii mei prieteni au chemat-o de acasă.

— Unde sînt pionierii? am întrebat-o mirat pe Viza Rozalia, președinta unității.

— Pionierii? A... da... să vedeți... Astăzi, în mod deosebit, avem activitate numai după amiază, mi-a răspuns încurcată Rozalia.

— Dar catargul taberei unde este așezat?

— Catargul? Catarg nu avem. Nu ne-au dat de la raion. Nici măcar sfoară nu ne-au trimis.

— Ce cercuri aveți în tabără?

— Cercuri? Noi ne desfășurăm activitatea în aer liber, afară.

— Și cînd plouă?

— ...?

Am rămas dezamăgit de răspunsurile președintei și am vrut să știu ce activitate desfășoară ei în aer liber. Și iată ce am aflat:

In prima zi au venit 60 de pionieri. Activitatea: fotbal și jocuri distractive. Au jucat ei cît au jucat, dar căldura, care pe la amiază se întețise, i-a făcut pe unii să meargă la Criș, să se răcorească. A doua zi, același număr de copii, aceeași activitate. Devenise ceva obișnuit pentru ei fotbalul. Voiau activități noi, iar dacă în tabără nu le găseau, au început să se plictisească, să plece acasă.

De ce nu vin pionierii la tabără? De ce activitatea este aceeași în fiecare zi?

Răspunsul la prima întrebare îl dă cea de a doua întrebare, iar răspunsul acesteia vi-l spun eu, chiar dacă colectivul de conducere al unității se va supăra pe mine.

Pregătirile pentru deschiderea taberei s-au făcut numai cu cîteva zile înainte, mai precis cu două zile. Colectivul de conducere nu i-a întrebat pe pionieri cum vor să-și petreacă vacanța, iar gazeta de perete parcă nici nu a existat. Propunerile, inițiativele și frămîntarea fiecărui pionier pentru a-și petrece o vară plăcută au lipsit cu desăvîrșire. Iar puținele pregătiri cine credeți că le-a făcut? Pionierii clasei a IV-a, fără sprijinul colectivului de conducere.

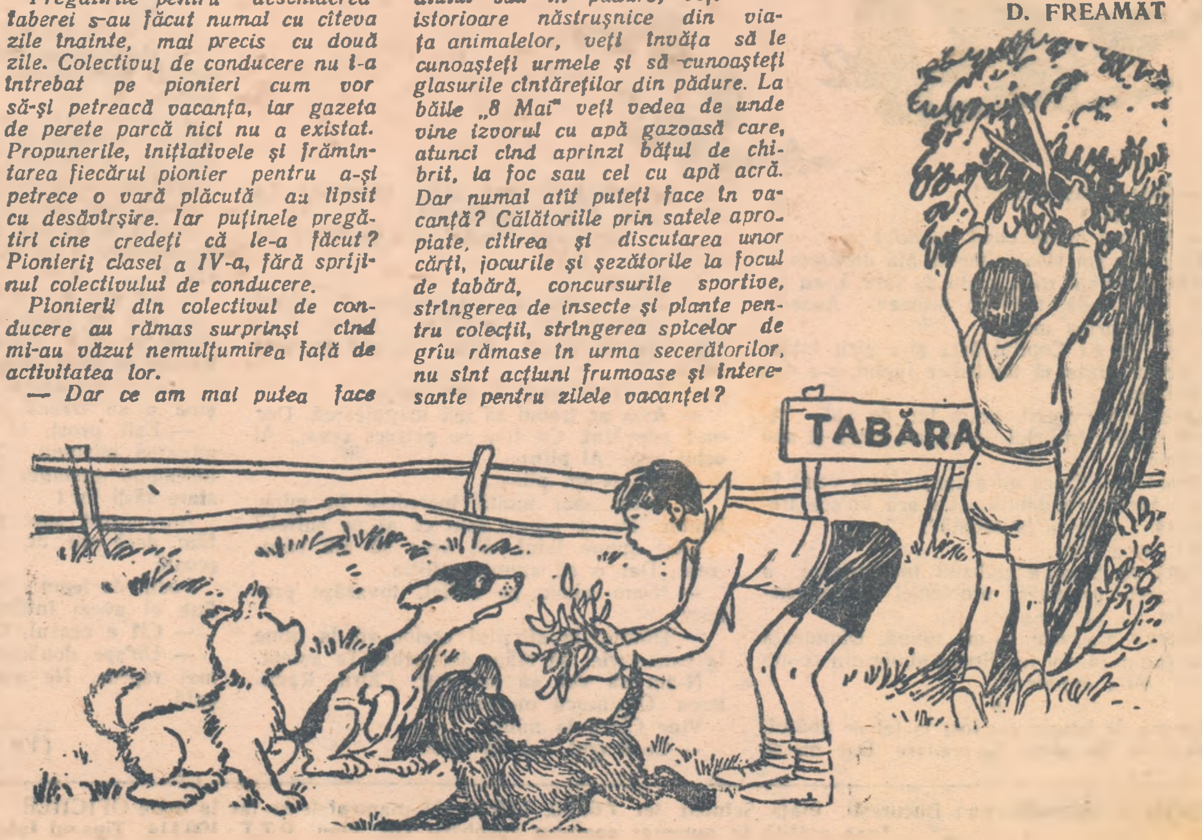
Pionierii din colectivul de conducere au rămas surprinși cînd mi-au văzut nemulțumirea față de activitatea lor.

— Dar ce am mai putea face noi aici, în comună? Dacă am fi la oraș... se văitau ei.

— Iată ce puteți face voi în vacanță — le-am spus atunci și le repet acum: puteți vizita peștera de la Meziard. In Lunca Gurpediului sau în pădure, veți auzi istorioare năstrușnice din viața animalelor, veți învăța să le cunoașteți urmele și să cunoașteți glasurile cîntăreților din pădure. La băile „8 Mai“ veți vedea de unde vine izvorul cu apă gazoasă care, atunci cînd aprinzi bățul de chibrit, ia foc sau cel cu apă acră. Dar numai atît puteți face în vacanță? Călătoriile prin satele apropiate, citirea și discutarea unor cărți, jocurile și șezătorile la focul de tabără, concursurile sportive, strîngerea de insecte și plante pentru colecții, strîngerea spicelor de grîu rămase în urma secerătorilor, nu sînt acțiuni frumoase și interesante pentru zilele vacanței?

Copiii au rămas pe gînduri... Cine știe, poate se gîndeau că satul lor le oferă totuși multe lucruri interesante de cercetat. In orice caz, pot să vă spun că acum și-au dat și ei seama de ce nu vin pionierii la tabără.

D. FREAMAT

Muzicuța cu schimbător

(Continuare din nr. 58)

de Nicuță Tănase

— Trebuie să ne gîndim ce avem de făcut.

S-a așternut iar tăcere. Somnul nu se lipește de noi. Trec secundele încet. Număr bătăile inimii. Mă gîndesc ce s-ar putea face. Nimic. Și totuși trebuie făcut ceva. Chiru se ridică de pe pat:

— Dinule! Să trimitem o anonimă la miliție. Să scriem în ea: „Atențiune! Banditul Sterică la ora două'spe jumate va scoate din depozitul de cherestea un camion cu scînduri furate". ...De tatăl tău nu pomenim nimic

— Și nu se fac cercetări? N-o să se afle? Nu... Nu vreau să-l aresteze pe tata.

— Așa e. Trebuie să recurgem la altceva.

— Sigur!

— Am găsit, Dinule! Am găsit!

— Ce?

— Ii furăm camionul lui Sterică. Il luăm și pe Rădulescu cu noi. El știe să conducă. Tat-su e șofer. L-am văzut eu odată pe Rădulescu cînd a pornit mașina. Era să rupă și un gard... Asta e, domnule, ce mai? Ii furăm mașina. Tu știi unde stă Sterică?

— Știu, dar cum să i-o furăm? De ce s-o furăm?

— Ca să contracarăm lovitura! „Invîrtești cheia de contact, apeși pe ambreiaj, bagi în viteză, accelerezi și mașina dispare în noapte ca o nălucă... Numai farurile din spate mai străluciră o clipă, apoi se stinseră și ele undeva în noapte... va urma".

— Ești nebun.

— Nu sînt. Dacă-i furăm mașina, nu mai fură tatăl tău cherestea. Dacă fură cherestea, tu știi ce va să zică? Știi ce înseamnă?

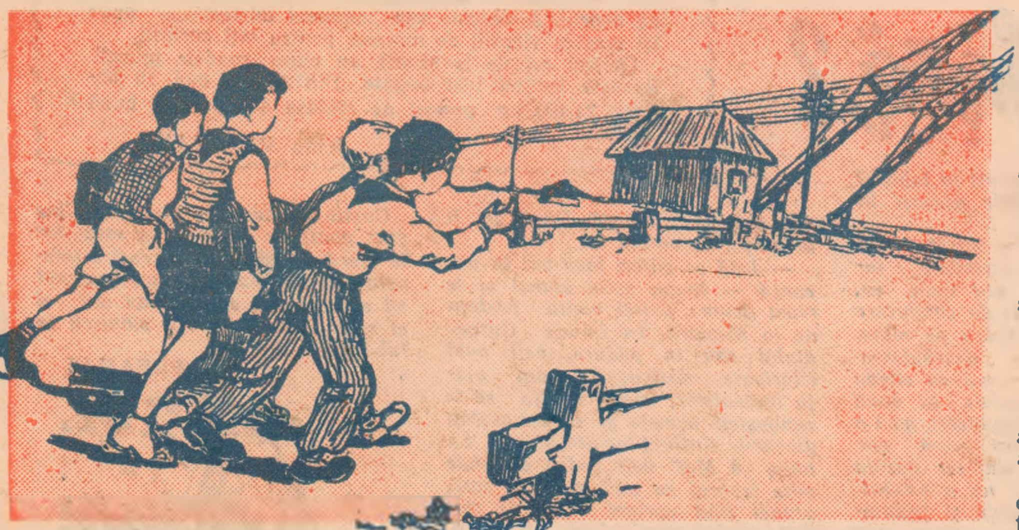
— Inseamnă că fură.

— Bine, dar ce fură?

— Cherestea.

— Nu, mă... bunul poporului! Cheresteaua nu e muzicuță. Știi ce va să zică asta: bunul poporului? E ca o muzicuță care nu e numai a ta, ci și a mea, și a lui Rădulescu, și a lui... în sfîrșit a întregii clase. Și dacă Oprinescu fură muzicuța asta, înseamnă că ne fură pe toți, nu numai pe tine... Ințelegi? Lucru complicat. Cheresteaua nu e un moft. E cherestea!

Am stat de vorbă pînă spre ziuă. Am făcut nenumărate planuri. In zori am adormit. Niște vise îngrozitoare m-au chinuit tot timpul. Visam că aflase toată școala, că toți se uitau la mine. Profesorul mă izolase în banca din fundul clasei, împreună cu Oprinescu. Parcă aflase toată școala și despre furtul muzicuței. Se făcea că se deschide mereu ușa clasei. Veneau grupuri, grupuri, să vadă un hoț de muzicuță și copilul unui hoț de cherestea. Cînd se deschidea ușa, toți se uitau la noi. Toți ne arătau cu degetul.

— Uite-i! Aștia sînt!

— Priviți-i!

— Un hoț și un copil de hoț!

Pe urmă am visat altceva. Mă dusesem la miliție și le-am spus acolo de tata. L-au închis. Pe stradă, toți mă ocoleau. Auzeam șoapte în urma mea:

— El, el e! Copilul ăsta și-a pîrît tatăl! In loc să caute să împiedice furtul, s-a dus la miliție...

Cînd m-am trezit, eram lac de apă. Aveam lacrimi în ochii, inima-mi bătea și mai puternic

Dimineața, Chiru mi-a spus că i-a venit în cap o idee formidabilă. „La ora un'spe trebuie să fugim de la școală".

Atît mi-a spus.

Pană de Șoim a chibzuit îndelung și a găsit cheia dezlegării problemei Furtul cherestelei nu va avea loc

Altceva n-a vrut să-mi spună. Dimineața l-am rugat să nu destăinuie nimic din ce-am vorbit. Mi-a promis!

*

La ora de istorie am fost la fel de abătut. Voiam să fiu atent la predare Dar nu se lega nimic de mine. Nici un cuvînt. Chiru era nerăbdător. Iși mușca unghiile. Aștepta să treacă ora mai repede. Să-și pună planul X în acțiune. Așa botezase planul pe care îl ținea încă secret. Și eu doream să aflu ce avea de gînd. Mi-era teamă să nu spună la miliție. Să nu afle miliția. M-a asigurat că nu.

Rădulescu se uita compătimitor la mine. Chiru m-a rugat să-l las să-i spună și lui secretul, că în planul ăsta era nevoie și de el. In Rădulescu am încredere.

Și Oprinescu a aflat pînă la urmă. In prima recreație a venit la mine și m-a rugat să-l iert.

— Mi-am dat seama că am făcut o faptă urîtă. Ieri adusesem muzicuța la școală ca să ți-o dau înapoi, mi-a spus el.

— Pe cuvîntul tău de pionier?

— Pe cuvîntul meu.

L-am crezut. Mi-a spus că se căiește foarte mult.

— Dacă vrei, mi-a zis el, — cînd o să avem adunarea detașamentului am să ies în față și am să spun ce am făcut.

— Nu mai e nevoie. Ți-ai luat pedeapsa.

— Dar Rădulescu nu trebuia să dea așa tare... Și acum mă doare falca... De ce vreți să fugiți din oră? Ce vreți să faceți?

M-am speriat. De unde știe Oprinescu că o să fugim din oră? L-am apucat de guler.

— Cum ai aflat?

— L-am auzit pe Chiru spunîndu-i lui Rădulescu.

— I-ai spionat?

L-am zgîlțîit.

— Știi?

— Da. Vreau să vă ajut și eu.

— N-o să spui la nimeni?

— Nu.

— Jură-te.

— Să moară... Pe cuvîntul meu de pionier!

Am stat de vorbă cu Chiru. I-am spus că a aflat Oprinescu. La început a vrut să-l bată. Dar pînă la urmă și-a dat seama că e nevoie și de ajutorul lui.

Acum nici Oprinescu nu mai e atent la profesor. Schimbăm priviri între noi. Ora asta parcă e o zi întreagă. Chiru cască. Ii e somn. N-a dormit mai de loc. Mie nu mi-e somn. Profesorul vorbește și din cînd în cînd se uită la mine. O fi aflat și el? De unde? N-avea de unde. Nu cred să-i fi spus Chiru. Nici Rădulescu. Oprinescu n-a avut cînd. Am fost cu ochii pe el tot timpul.

Sună clopoțelul.

In sfîrșit. Profesorul își încheie lecția. Strînge catalogul. Il ia la subsoară, dar nu se îndreaptă spre ușă... Doamne! La mine vine. Știe și profesorul?

— Ia spune-mi, Dinule, ce-i cu tine? Ce s-a întîmpat?

— Nimic.

— Te-am observat tot timpul. De obicei mai pălăvrăgești cu Chiru. Acum te-ai frămîntat în bancă... Ești schimbat de vreo două zile.

— Am fost atent la explicație.

— Asta ar trebui să mă măgulească. Dar nu-i adevărat. Cu tine se petrece ceva... Ai ochii roșii. Ai plîns.

— Nu. N-am plîns...

— Aveai mai multă încredere în mine, Dinule. De ce nu-mi spui ce ai pe suflet?

I-aș spune totul. Aș vrea să mă răcoresc. Dar o să anunțe miliția.

— N-am nimic pe suflet, tovarășe profesor.

— Dinule, la sfîrșitul orelor vii la mine la cancelarie, să stăm de vorbă. Te aștept.

N-am să pot să mă duc. Chiru, Rădulescu. Oprinescu m-așteaptă.

Vine Chiru la mine.

— Ce-a vrut, mă cu tine?

— Mi-a spus să mă duc la cancelarie.

— A aflat?

— Nu cred.

— Haideți. Ce facem? Nu mergem?

Rădulescu se codește. Chiru se uită la el. Se uită urît.

— Dai înapoi? Nu vrei să-ți ajuți un prieten?

— Nu mă, Chirule, dar mai am o absență nemotivată... Am lipsit atunci cînd am avut teză la matematică. Am fost răcit.

— Aiurea! Lasă că știu eu cum ai fost răcit. Răcești pe căldura asta?... Ești laș, mă! Tremură pielea pe el de teamă... „Inima i se făcuse cît un purice. De afară răzbăteau rafale de mitralieră. Dar lașul dădea înapoi..."

— Mie să-mi fie frică? De Sterică să-mi fie frică? Păi cînd i-oi arde o mie de pumni și un upercut, îl adună cu fărașul.

— Foarte frumos. Aici faci pe grozavul, și cînd colo... Mai bine spune că n-ai cuvînt... Lasă-l, bă, că ne descurcăm noi și fără el!

Rădulescu se duce pînă la ușă să vadă dacă nu vine cineva.

Copiii sînt tot în curte la joacă.

— Merg, bă, și eu. Cum facem cu ghiozdanele? Le lăsăm aici?

— Dați-mi o clipă de răgaz, spune Chiru și-și duce degetul la tîmplă. Stă cîteva secunde și deodată izbucnește: Formidabil! Unul dintre noi va rămîne aici în clasă. Deschide fereastra asta din spatele școlii. Acolo nu e nimeni. Unul din noi sare gardul și le ia de la ăla din clasă. Cine rămîne în clasă?

Sare Oprinescu.

— Eu.

— Gata.

Chiru, Rădulescu și cu mine ieșim afară. Ieșim în stradă pe furiș. Cîte unul. Chiru sare gardul. Ia ghiozdanele.

Sîntem toți în stradă.

— Fraților mergem sub podul de lemn. Acolo să fie statul major — sau să-i spunem comandamentul general. Eu voi conduce acțiunea de acolo. La un'spe jumătate ne așteaptă acolo vară-mea.

Intreb mirat:

— Vara-ta? De ce?

— Ea o să aducă și un binoclu. Trebuie să fim foarte atenți să nu-l spargem.

Intreabă și Oprinescu mirat:

— Avem nevoie de o femeie?

— Da.

— Păi cîți ani are verișoara ta?

— Doisprezece ani. Pe ea s-o numim agenta necunoscută. Tu, Rădulescule, ești agentul nr. 13.

Deodată, auzim sunînd un ceas. Chiru desface servieta și scoate de acolo un deșteptător. Ii pune piedica.

Rădulescu întreabă:

— Ce faci cu ceasul?

— Nu te pricepi de loc la aventuri... Ceasornicul o să ne arate cînd se apropie ora H.

— Ce oră e asta?

— Vai de capul meu! Uite mutră de agent nr. 13! Fraiere! Ora H e ora cînd trebuie să vină camionul.

— Te-ai zăpăcit. Mie mi-ai spus că mașina o să treacă la douăsprezece jumate.

— Ești prost. O să-ți explic după terminarea misiunii X. Să mă întrebi ce înseamnă misiunea X că nu știu ce sînt în stare să-ți fac!

Am pornit spre podul de lemn. Ne uităm dacă nu ne urmărește cineva de la școală.

Podul de lemn e chiar lîngă barieră. Sub el avem întîlnire. E un pod părăsit.

— Cît e ceasul, Chirule?

— Un'spe douăzeci și cinci. Să mergem mai repede. Ne așteaptă agenta necunoscută.

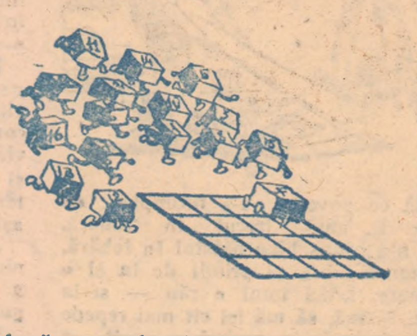
(Va urma)

Jocuri distractive

* *

Jocul cifrelor

După cum vedeți, cele 16 cuburi, care poartă fiecare cîte un număr, se grăbesc să ocupe loc în pătrățelele care le-au fost rezervate. Dar lucrul acesta nu este chiar atît de ușor fiindcă s-a pus condiția ca,

după ce cuburile își vor ocupa locurile în căsuțele pătratului, suma cifrelor pe liniile orizontale, verticale și pe cele două diagonale să fie de 34. Le puteți da o mînă de ajutor cuburilor să-și găsească cît mai repede locurile?

Problemă-glumă

Intr-o seară, stînd în jurul focului de tabără, Mircea propuse pionierilor să rezolve o problemă. O s-o puteți spune și voi prietenilor, după ce-o veți auzi.

— Problema este foarte ușoară, dar se rezolvă totuși greu, spuse Mircea. Ascultați-mă cu atenție!

Pionierii făcură liniște și Mircea începu:

— Un autobuz a plecat de la capul liniei. La prima oprire, s-au urcat în el 8 pasageri, iar la următoarea — 12. Fiți atenți să nu greșiți! Apoi, au mai urcat 7 oameni și au coborît 3...

— Nu te grăbi! — strigară pionierii.

Mircea făcu o pauză și continuă:

— La următoarea oprire, au coborît 5 persoane și au mai urcat 12. La ultima oprire, înainte de a ajunge la destinație, au mai urcat trei persoane și au coborît două.

— Au ajuns la destinație 32 de pasageri! — strigară imediat cei din jur. Ce-ai văzut greu în această problemă?!

— Stați, nu vă grăbiți, îi întrerupse Mircea. Incă nu v-am spus ce se cere în problemă. Ia spuneți-mi cîte opriri a făcut autobuzul?

Copiii au rămas dezorientați, tăcere generală.

— De ce ați numărat pasagerii înainte de a afla ce se cere în problemă? Doar v-am prevenit că problema este ușoară, dar că o s-o rezolvați greu!

Iluzie optică

Ni se întîmplă de multe ori să privim la un lucru, să ne formăm o impresie și totuși să fim amăgiți de o iluzie optică. Uitați-vă, de exemplu, la acest desen. Nu-i așa că pare o adevărată spirală? Și totuși nu e spirală, ci numai o serie de cercuri concentrice. Ca să vă convingeți, urmăriți această „spirală" iluzorie cu un creion.

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii tel. 7 61 00, 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114. Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2 str. Brezoianu Nr. 23—25.